

„Szeress,
és tégy,
amit akarsz”

Életige

„Krisztus, az Egyház
egyetlen alapja”

(1Kor 3,11)

1

Krisztusra építeni életünket azt jelenti, hogy egy vagyunk Vele, úgy gondolkodunk, ahogyan Ő, azt akarjuk, amit Ő, úgy élünk, ahogyan Ő élt.

Hogyan legyünk egy Vele?

Úgy, hogy valóra váltjuk az evangéliumot.

Jézus az Ige, Isten megtestesült Igéje; Ő az Ige, aki magára vette az emberi természetet. Mi is akkor leszünk igazi keresztények, ha olyan emberek leszünk, akiknek egész életét Isten Igéje alakítja.

Ha igéi életre kelnek bennünk, akkor egy vagyunk Vele, szorosan Hozzá tartozunk. Akkor nem az „énünk” él többé, vagy a „mi”, hanem az Ige él mindannyiunkban.

Ezzel hozzájárulunk ahhoz, hogy valóra váljon a keresztények közötti egység.

Ahogy a testnek lélegeznie kell ahhoz, hogy éljen, ugyanúgy a léleknek is, hogy éljen,

Isten Igéjét kell élnie.

Az első gyümölcsök egyike az, hogy Jézus megszületik bennünk és közöttünk. Ez gondolkodásmódunk megváltozásához vezet: a körülményekkel, egyénnel vagy a társadalommal kapcsolatban Krisztus lelkületét oltja szívünkbe.

Van viszont egy ige, amely magában foglalja az összes többi: a szeretet, az Isten és a felebarát iránti szeretet.

Hogyan élünk tehát ebben a hónapban? Hogyan zárkózzunk fel Krisztushoz, aki „az Egyház egyetlen alapja”?

Történt egyszer, hogy...

Egy nap a város központjába mentem fényképet készíttetni egy okmányhoz. Amikor hazafelé mentem, felszállt az autóbuszra egy idős ember nagy táskákkal. **Segítettem** felszállni neki. Aztán eszembe jutott, hogy nehéz lesz neki hazáig cipelnie

Úgy, hogy szeretünk, ahogyan Ő tanított minket.

„Szeress, és tégy, amit akarsz”

- mondta szent Ágoston, szinte összefoglalva ezzel az evangéliumi élet törvényét. Mert ha szeretünk, nem tévedünk, és egészében teljesítjük Isten akaratát.

Valóban, a megélt ige megszabadít minket az emberi korlátozó tényezőktől, örömet, békét és egyszerűséget ad, az élet teljességét, fényt. Azért van így, mert az ige által Krisztushoz csatlakozunk, az Ige pedig lassan-lassan átalakít minket, hogy másikként legyünk.

ezeket a táskákat, elhatároztam, hogy segítek neki, nem foglakozva azzal, hogy melyik megállónál szállunk le. Szerencsére nem nagyon messze szállt le a mi házunktól. Leszálltam vele, és megkérdeztem, hogy segíthetek-e?

Rám nézett, és azt mondta: „Nem fogok neked pénzt adni!”. Mondtam, hogy nem kell nekem pénz, csak segíteni akartam. Majd elindultunk és beszélgettünk.

Elmondta, hogy csak a feleségével és édesanyjával lakik együtt. Mivel nincs senki, aki segítene neki, felajánlottam segítségemet, amikor arra szüksége lesz. Megadtam neki a telefonszámomat és hazamentem.

Amikor aludni mentem, és imádkoztam, mint ahogy máskor is szoktam, közelebb éreztem magam Istenhez, mint soha máskor.

(Marcio – Brazília, Porto Alegre)